

og blev der forrentet med 4 pCt. Dette følte de andre Mejerier sig selvfølgelig noget brøstholdne ved, og Bestemmelsen gjordes derfor gældende for alle Mejerier. I saa Henseende er der udgaaet Besked fra Sparekassen til Mejerierne om, at alle vilde faa de 4 pCt. i Rente af Beløb, der stod længere end 1 Maaned. Der foreligger en Skrivelse udfærdiget ikke af Alberti personlig, men af Sparekassen, gaaende ud paa, at dette Omsvøb med Kontrabog efter denne nye Ordning var overflødig.

Naar altsaa de enkelte Mejerier have haft deres selvstændige Konti i Sparekassen, og denne har forrentet de Penge, de havde staaende der, gad jeg nok vidst, hvorledes det nu skulde være muligt for Sparekassen at gøre Krav gældende hos de paagældende Mejerier til et samlet Beløb af adskillige Millioner Kroner.

Sparekasselovens § 12 siger jo, at naar der er sket store Forsømmelser fra de Mænds Side, der have ledet en Sparekasse, skulde de tiltales kriminelt. Jeg gaar ud fra, at under den Undersøgelse, som foregaar, og til hvis Afslutning der vel ogsaa skal vindes Tid, tænker jeg mig, inden det er muligt at lovgive endeligt for Sparekassen, vil hele dette Forhold blive grundigt undersøgt, og der maa ogsaa Smøreksporforeningens Ledelse og Revisorernes Virksomhed komme med. Det er jo muligt, at Tallene i Smøreksporforeningens Regnskaber, der jo ere affattede af Alberti, ere ravgale, men saa har man at henholde sig til de Mænd, der i Tidernes Løb have været Revisorer. Jeg har kigget noget paa disse Regnskaber. Ganske klare forekomme de mig ikke at være. Jeg haaber, de have staaet klarere for Revisorerne, den Gang de reviderede dem. Paafaldende er det, at Regnskabernes Form forandres fra Aar til Aar. Det forekommer mig, at der undertiden efter disse Regnskaber har fundet Udbetalinger Sted i et Omfang, som ikke svarer til den Beholdning af Penge, der har været til at foretage disse Udbetalinger med.

Det er altsaa givet, at Mejerierne efterhaanden have faaet deres Penge. At muligvis Alberti har stjaalet Pengene i Sparekassen, kan ikke paalægge Mejerierne nogen Forpligtelser nu.

Jeg haaber altsaa, det skal blive muligt, at der, inden der skal endelig lovgives for Mejerierne, kan forestages en saadan Undersøgelse ved Kriminalretten af hele Sparekassens Forhold, hvorved det bliver lagt klart frem, om Alberti har medskyldige eller ej, og hvis han har, hvilke de

da ere, og paa hvilken Maade det har været muligt for dem at hjælpe ham. Det bliver selvfølgelig en meget vanskelig Sag at udrede, naar man erindrere, hvorledes de Mænd, der sad ved Siden af ham i Eksportforeningens Bestyrelse, i alt Fald i det væsentlige var de samme, som var de højt betroede Embedsmænd indenfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Men som Loven nu foreligger her, mener jeg, at der er ikke andet for end at vedtage den, og jeg for mit Vedkommende vil ogsaa stemme for den, idet Erfaringen jo viser, at naar man lader en Forretning, altsaa ogsaa her Den sjællandske Bondestands Sparekasse, gaa fallit, saa sker der altid større Ulykker, end om det lykkes at faa en endelig Afvikling af Forholdene.

Alfred Christensen: Jeg finder det beklageligt, at denne saa saare vigtige Sag bliver fremmet med saa ekstraordinær Hast, med flere Behandlinger paa samme Dag og Møder med enkelte Timers Mellemrum. Vi staa nu midt i tredie Behandling, og det er dog klart, at denne Sag blev ikke gennemdiskuteret ved anden Behandling for et Par Timer siden. Den begyndte med, at jeg, ligesom paa Mødet i Gaar ved første Behandling, forlangte Klarhed over Sparernes Likvidationsret, og jeg havde ventet, at der ligefrem var blevet stillet Forslag om at optage det i Loven enten ved en Bestemmelse om Likvidationsretten eller i Form af et Moratorium for de Pantedeitorer, der komme til at skyldes Terminspræstationer. Ingen af Delene er sket. Det er jo ganske klart at naar det ikke sker, er det, fordi de, der have Ledelsen i denne Sag, mangle Mod til fast og bestemt at sætte ind i Loven, hvad der skal være Lov og Ret i denne Sag. Regeringspartiets Ordfører benægter kort og godt al Kompensationsret, Regeringen; Indenrigsministeren henskyder Spørgsmaalet om Kompensationsret til Domstolene. Jeg har paavist ganske klart og uimodsigeligt, at denne Henskydning under Domstolene af Spørgsmaalet om Kompensationsretten vil aabne Mulighed for de allerstørste Komplikationer og Elenigheder for vedkommende Pantedeitorer, som tillige ere Sparere.

Anden Behandling endte med, at Regeringspartiets Ordfører sagde: Nej, vi skulle ikke have noget bestemt derom, lad det være, som det er, saa skulle vi nok bagefter forhandle os igennem det! Nu vil jeg fralægge mig den Mening, at det er den Maade, hvorpaa vi skulle give